

artikel zaterdag 8 mei Dagblad van het Noorden

Sprekend .... John de Beer

Paspoort

Naam: John de Beer.

Geboren: 18 maart 1952 in Leeuwarden.

Woonplaats: Sappemeer.

Opleiding: studie AMV, klarinet en compositie aan het conservatorium in Groningen.

Functie: docent bij Theater en Kunstencentrum Het Kielzog in Hoogezand, 't Clockhuys-CKC in Haren en Ubbo Emmius Scholengemeenschap in Veendam.

John de Beer is dirigent en oprichter van Capriccio Clarinet Orchestra, dat dit jaar zijn twintigjarig bestaan viert. De klarinettist uit Sappemeer reisde met zijn bijzondere orkest de hele wereld over.

[Door Job van Schaik](#)

Hoogezand-Sappemeer

"Toen ik net klaar was met mijn conservatoriumopleiding in Groningen, werd ik gebeld. Ik kon een baan krijgen bij de muziekschool in Hoogezand. Ik zei: 'Dat is goed, als jullie er een huis bij leveren. Een hoekhuis, graag, want dan kan ik muziek maken.' Dat is toen geregeld via een woningbouwvereniging. Dat kon nog in die tijd. Het is dus toeval dat ik hier in Sappemeer terecht ben gekomen. Het had ook Amsterdam kunnen zijn. Het Noorden heeft wel zijn voordelen. Het is hier rustiger, minder hectisch. Ik denk niet dat ik Capriccio had kunnen oprichten als ik in de Randstad terecht was gekomen. Daar is toch veel meer te doen; jongeren zijn hier minder snel afgeleid."

Leeuwarden

"Vanaf mijn achtste tot ik in Groningen ging studeren, heb ik in Leeuwarden gewoond. Ik ben er ook geboren, maar heb tussendoor ook nog in Den Haag en Gorinchem gewoond. Dat was vanwege het werk van mijn vader. Hij zat in het onderwijs. Toen ik acht was, kreeg hij een baan in Leeuwarden en zijn we weer teruggegaan. Mijn vader deed veel aan muziek. Hij speelde in bandjes: saxofoon en accordeon."

Klarinet

"Ik heb als kind een paar jaar blokfluit gespeeld en zelfs nog een jaartje zangles gehad, totdat ik de baard in de keel kreeg. Toen ben ik saxofoon gaan spelen op het instrument van mijn vader. Dat lag er toch. Mijn docent op de muziekschool in Leeuwarden zei toen: 'Als je slim bent neem je de klarinet erbij, dat is ook een rietinstrument.' Als hij dat niet gezegd had, was het er misschien nooit van gekomen. Ik was 14 jaar toen. Mijn vader hield erg van de jazzklarinetten Benny Goodman en Artie Shaw dus de overstap was makkelijk gemaakt. Ik kreeg er steeds meer plezier in. Het is zo'n veelzijdig instrument, je kunt er zoveel verschillende muziekstijlen op spelen. Ik speel nog steeds ook saxofoon, maar als ik naar een onbewoond eiland moet dan gaat de klarinet mee. In de klarinet kan ik mijn ziel kwijt. Dat instrument hoort bij me. Het is er gewoon."

Jacob ter Veldhuis

"We studeerden beiden compositie in Groningen, bij Willem Frederik Bon. We deden heel veel samen. We hebben nog een opera geschreven: Movements en Mottoballen, gericht tegen de oude opera's, met veel citaten van andere componisten. Rebels, maar wel op een nette manier. We waren voorvechters van moderne muziek. De hoofdrol in die opera was voor ene Schönhausen: gebaseerd op Schönberg en Stockhausen natuurlijk. We hebben ook nog het studentenensemble Massief opgericht. We hebben nu geen contact meer, afgezien van af en toe een mailtje. We zijn ieder onze eigen weg gegaan. Hij is gaan componeren en ik ben het onderwijs in gerold."

Ursus Clarinet Quartet

"Het kwartet dat ik vorm met mijn vrouw Rita, zoon Jack en dochter Ailien. Uniek in de wereld, zo'n familiekwartet. Ursus is Latijn voor 'beer'. We hadden het natuurlijk ook De Beer Clarinet Quartet kunnen noemen, maar dan denken ze in het buitenland meteen aan bier. En je wilt als gezin natuurlijk niet als 'bierkwartet' bekend staan. Het is bij toeval ontstaan. De kinderen zijn allebei op de piano begonnen. Mijn dochter wilde viool spelen. Maar op een dag kwam ik thuis met een kleine es-klarinet, die voor het orkest bestemd was. Ze pakte hem vast en sindsdien is ze klarinettist. Mijn zoon was drummer. Toen we in 1997 met Capriccio op tournee gingen naar Wales, ging hij ook mee, samen met mijn vrouw. Zaten ze daar te luisteren en zich te vervelen, terwijl wij muziek maakten. Toen zei Jack: 'Ik wil ook klarinet spelen.' Hij heeft een zomer lang heel hard gestudeerd en toen kon hij het. Daarna zei mijn vrouw: 'Dan moet ik ook maar'. Zij speelde al hobo en saxofoon, dus voor haar was de overgang minder groot."

Lesgeven

"Ik vind lesgeven nog steeds erg leuk. Het is heel belangrijk dat jongeren met klassieke muziek in aanraking komen. Ik heb er absoluut geen spijt van dat ik niet componist of solist ben geworden. Het is voor mij nooit echt een bewuste keuze geweest. Het gebeurde gewoon, net als met de klarinet. Ik heb niet zoveel gekozen in mijn leven, het is me allemaal overkomen. Als ik na mijn studie niet gebeld was door de muziekschool, had ik hier niet gezeten. Als je het goed doet, kun je er heel veel plezier uit halen. Daar gaat het uiteindelijk om. Ik heb op de muziekschool bijvoorbeeld ook Pupils Power opgericht, daar werden we in de jaren negentig schoolband van het jaar mee. Mochten we een single maken bij Phonogram en een videoclip met Veronica; we toerden door het hele land. Ik ben een echte omnivoor als het om muziek gaat. Ik vind veel dingen mooi en wil zo veel mogelijk doen. Naast klassieke muziek hou ik ook van jazz en pop. Ik heb jaren een band gehad, Flashpoint, met vier blazers. Daar hebben we nog twee maanden mee in Kopenhagen gezeten: spelen in een hotel, vrouw en kinderen mee. "

Capriccio Clarinet Orchestra

"Tijdens mijn muziekschooltijd in Leeuwarden heb ik voor het eerst in een klarinetorkest gespeeld. Dat was halverwege de jaren zestig; daar zijn nog opnames van gemaakt door de VPRO. Dat heeft bij mij het zaadje gelegd. In Hoogezand was geen harmonieorkest, dus er was geen mogelijkheid voor mijn leerlingen om samen te spelen. Daarom ben ik in 1989 met Capriccio begonnen. De muziek haalde ik uit Amerika. Daar is veel muziek voor klarinetorkesten geschreven, want op de highschools is het een fenomeen. Maakte ik geld over naar de VS, in dollars, en dan werd er een half jaar later een groot pakket met muziek afgeleverd. Dat is tegenwoordig, met internet onvoorstelbaar, maar toen ging het zo. En het was feest als die muziek aankwam. Ik maak zelf ook arrangementen voor het orkest. Dat heeft te maken met de samenstelling van Capriccio: de jongste speler is tien jaar, die kun je niet een heel moeilijke partij laten spelen. Maar ik laat de muziek zelf altijd intact. Voor mijn arrangement van de *Negende symfonie* van Dvorák heb ik niks vereenvoudigd. Elke noot die het NNO speelt, spelen wij ook."

Japan

"Daar was ik in november; dat was geen straf. Ik was uitgenodigd door een Japanse dirigent, die vorig jaar een concert in de Koepelkerk in Sappemeer gaf. Zoals ik al eerder zei: Wat op mijn pad komt, laat ik over mij heen komen. Ik probeer nu te regelen dat we volgend jaar met Capriccio naar Japan kunnen. Na Rusland en Australië, waar we een maand zijn geweest met het orkest, is Japan natuurlijk een mooie bestemming. We hebben inmiddels wereldwijd contacten door al onze reizen. Overal ontmoet je mensen die enthousiast zijn over muziek en het orkest, en daar komt dan weer wat uit voort. Daardoor ben ik inmiddels in heel veel landen geweest. Met het orkest, als klarinettist of om les te geven. Zo hebben we met Capriccio ook in de koninklijke paleizen in Madrid gespeeld. Wie maakt dat nu mee? Dat zijn ervaringen om te koesteren."

Ridder

"Een koninklijke onderscheiding is leuk. Ik kreeg hem bij ons jubileumconcert, begin maart. Dat was een goed moment. De waarde zit hem voor mij niet in de versierselen, maar in de waardering die eruit spreekt. Daar ben ik heel dankbaar voor. Ik heb nooit een carrière nagestreefd. Muziek maken voelt niet als werk, lesgeven ook niet. Je doet het gewoon, net zoals je ademhaalt."